

(המשך מעמוד 51)
על כך בציבור, אך אם יזדמן להם לפגוש
בפוקע ביחידות, הם יאמרו כל שבליבם.

אריה

האריות ניחנו גם בטקט וגם בדיפ-
לומטיה, אך אלו לא דומות כלל לתכונות
כפי שהן באות לידי ביטוי אצל בני מזל
מאזניים. האריות מרגישים את עצמם
משכמם ומעלה וגם כאשר פוגעים בהם,
הם אינם יודעים לרמה של ריב פשוט
או תהתה עלבון בחזרה. הם ימצאו
להם דרך מיוחדת להביא את זולתם
להתנהג כרצונם.

בחולה

אם ישאלו את בני מזל בתולה אם
לדעתם הם בעלי טקט והתחשבות, ה'
תשובה תהיה חיובית. הם בטוחים שאין
כמותם מתחשבים בזולתם. אך לא כך
מתרחשים הדברים בחיי היומיום. הנכון
הוא שעל פי רוב בני בתולה מעוניינים
להיטיב עם האחרים, אך הביקורתיות,
שחיא תכונתם הכוללת, אינם מאפשרת
להם לנהוג בהתחשבות. הם מעירים
על כל דבר במהירות, כי הרי הצדק
עימם, הם רואים כל חיסרון עד הפרט
האחרון שבו, ואינם יכולים לשתוק.

קשת

בני מזל קשת לא ניחנו באותן תכונות
גות המאפיינות את בני מאזניים. טקט
ודיפלומטיה זרים להם לחלוטין. הם כלל
לא מבינים דרך התנהגות כזו. את אשר
בליבם הם אומרים, הם גלוי לב, ולא
מעלים בדתם שדבריהם פוגעים. הם כי
מוכן לא להתכוונים להעליב, ותמיד יודעי
קו את עצמם בכך שהם הרי אמרו את
האמת. למולם ידידיהם מכירים אותם
וסולחים להם.

עקרב

טקט ודיפלומטיה — שתי מלים אלו
אינן מתאימות לבני מזל עקרב. התייח'
סותם ודרך התנהגותם עלימי רוב שונים
מהמקובל. הם מופנמים ומתייחסים כי
רצינות רבה לכל מילה היוצאת מפיהם.
הם לא אמונים על שיחות בטלות, ודברי
נימוסין שאין מאחריהם דבר. כשהם
אומרים דבר, הם מתכוונים לכך, או
שהם שותקים. זמירותם ורגישותם מונ'
עות מבעדם להתייחס בקלילות לאנשים.

גדי

בני מזל גדי כליכך רגישים, שגם אם
אין להם טקט הם לא יראו זאת. הם
זהירים ומחושבים מאוד, ולא ירשו לעצ'
מם להעליב ולפגוע באדם ללא סיבה
מוזקת. עלימי רוב הם אוהבי חברה,
ומעוניינים שאנשיה ירגישו נוח בחברתם.

דלי

אחד הדברים המאפיינים ביותר את
בני מזל דלי, היא היכולת ליצור קשר
עם רוב האנשים. הם מרגישים איהו
מילה יש לומר עלי-מנת להתחבב על
השני, יודעים כיצד לדבוב, ומה לומר
על מנת לתת לו הרגשה טובה. אפשר
לומר עליהם שאין כמותם בעלי טקט.

דגים

דגים — כשמים כן מינהגם. מצד אחד
הם מלאי התחשבות וטקט, חיוכים מק'
סימים ומזמינים, עד שנדמה שכל רצונם
בחיים הוא להפגש איתך. מצד שני,
כשאתה נינוח לידם ובטוח שהגעת למקום
שבו מבינים אותך ורוצים בטובתך, לפתע
נוחתת מכה בלתי צפויה. הדג, שכבר
הספיק להכיר את חולשותיך, אינו מסו'
גל להתאפק, ואינו יכול שלא לתת איוז
מכה או פגיעה, אם זה שבטח בהם
ינסה לפגוע בחזרה, יקרה דבר מעניין:
למרות רגישותם ופגיעותם, כאשר הדגים
אינם רוצים להתפגע, הם פשוט אינם
מפגינים, ומתנהגים כאילו הפגיעה לא
היתה מעולם.

אנביא הווא

אנביא

התחתני בן 23. כמעט ילד
יהסית לאנשים שמתחננים כי
ח"ל, אך בכלל לא ילד בהרגשה. רצינית
בית, על כל ההתחייבויות שכרוכות בכך.
והלכתי אל זה בהכרה מלאה. עליה אני
לא רוצה להרחיב את הדיבור.

גבי הרשקוביץ, מימי גבריאלוב ודני
יצחקי הם שלושה "קרמרים" ישראלים.
שלושתם אבות המגדלים את ילדיהם. עם
הגירושין סירבה האם להמשיך ולטפל
בילדים. "זו גם הבעייה שלך!" הטיחו בהם
גשותיהם.

טענות החונרות ונשנית של שלושת
הגברים היא שנשותיהם, כדיבריהם, "קצת
מעוררות".

עוד בסוף המאה הקודמת תיאר הנריק
איבסן בבית הבובות את נורה, הנוטשת
את בעלה וילדיה משום שהיא מרגישה
צורך למצוא את דרכה מחדש. האם אכן
צודקים גברים אלה, או שמא עדים אנו
להתפתחות של גל שבו הנשים נוטלות
את גורלן בידיהן, ובדרך למימושן העצמי
כאדם. הן נוטשות את ביתן ואת כל הביט'
חון שיש בכוחו של מוסד זה להעניק?
הייתכן שצעד זה הוא כה חשוב עבורן,
שהן מוכנות להעמיד כנגדן מימוש עצמי
מקודש וראשוני יותר — האימהות?

"ביום הראשון

בביתי"

ב פרט קרמר נגד קרמר מוצגת ה'
בעייה במלואה: זוג נפרד כי האשה
יוצאת לעשות קאריירה, ועל האב נופלת
האחריות לגידול בנו.

גבי הרשקוביץ הוא המתופף של הבדרן
גדי יגיל, מזה עשר שנים. הוא בן 31,
גרוש. מגדל את בתו, דנה, השניים חיים
בדירה גדולה ומרווחת בבית רביקומות
בנתניה.

הרשקוביץ ואשתו החליטו להתגרש. הם
החליטו שייטב לבת לגדול אצל אביה.
גבי טורח על ארוחת הצהריים במיטבח.
הדירה הגדולה מבהיקה בנקונות.
מספר הרשקוביץ:

אחרי שהתגרשנו עזבתי את המוסיקה
לחקופה של הרבה מאד חודשים, כי הבנתי
שעלי להתמודד עם מצבי החדש: אב
שמגדל בת.

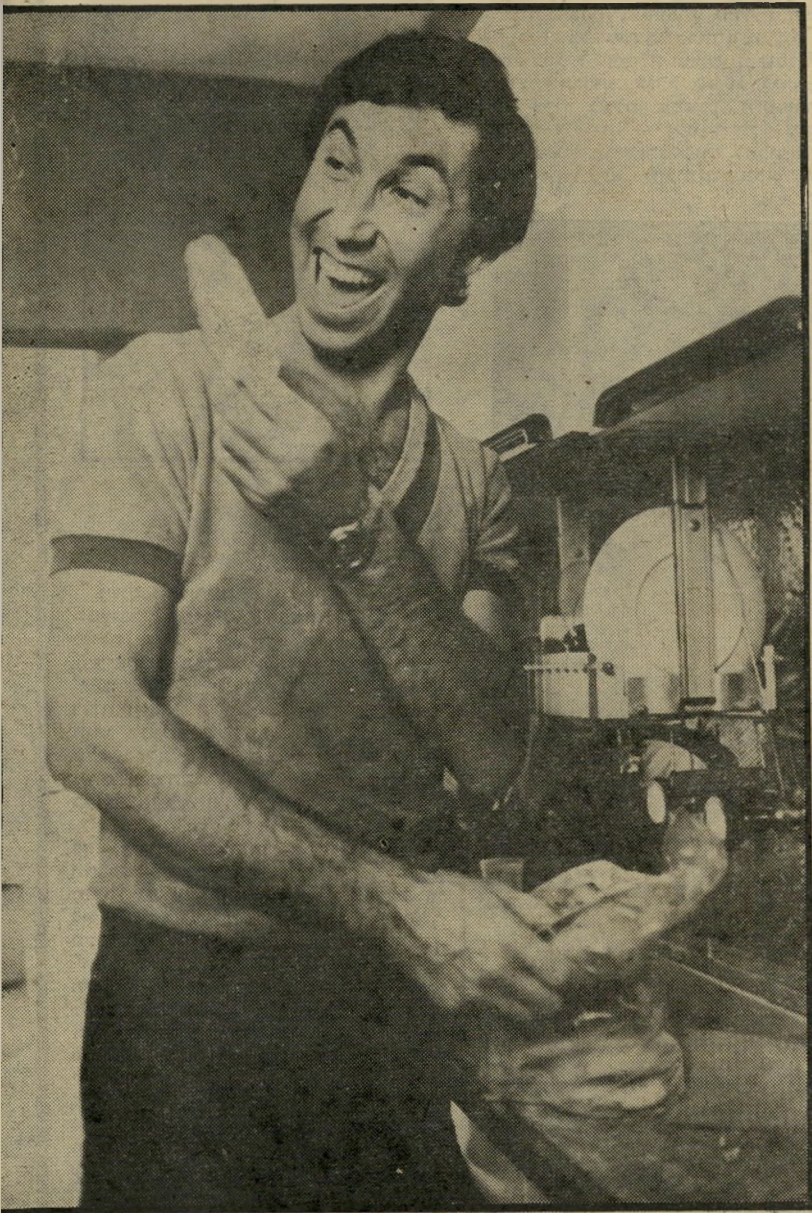
לא רציני שיהיה לילדה חלל ריק, כשגם
אבא ואמא לא נמצאים בערבים. בתקופה
הראשונה קמתי בשש בבוקר, הייתי מכין
ארוחת-בוקר, רץ עם הילדה לגן, וזוסע
לתל-אביב לעבודה. לאט-לאט אירגנו גם
יופי של סדר יום: פעם בשבוע נסענו
למושב או לקיבוץ, ושחקנו עם פרות,
כבשים וסוסים.

בערבים, כל הזמן הייתי איתה בבית.
כל ערב כמעט הקראתי לה סיפור. רק
אחרי שנה וחצי חזרתי לתופף. בהתחלה
היה קשה לי להסתגל לכל מה שכתרוך
בניהול משקבית — הבגדים והכביסה
היו יוצאים עם כתמים צבעוניים, כי לא
ידעתי שצריך להפריד ביניהם. וכשניסיתי
לבשל, שרפתי את האוכל, עד שעברתי
לבישולים קלים יותר.

כיום, אני מנקה אחת לשבוע ניקיון
יסודי ופעם בשבוע אני עושה קנייה אחת
מרוכזת. מוצרי-חלב וגבינות — לעתים
קרובות יותר, כיום אני כבר מוצא במלאר
כות אלו הנאה רבה. ואני מוצא עצמי
תופר לה מכללות לחצאיות, כפתור שנופל,
או חור בגרב.

אני מוכרת להודות שהעיסוקים האלה
שברו לי את הסטריאוטיפים המוכרים של
תפקידי אשה-גבר, וגם ברור לי, שאם
אינשא שוב, אהיה הרבה יותר גמיש.
המצבים הקשים ממש הם כשהילדה חולה,
ואז הורי עוזרים לי מאוד. אבל אני משתדל
שלא להעמיס עליהם.

כשלקחתי אותה ביום הראשון לכתה
א', בביתי, התרגשתי מאוד. הילדה הו'
היא כל חיי, זה ממש כיף להכין לה
ארוחת-בוקר: שותים קפה בחדר, משר'
חחים. אני נותן לה סנדוויץ' ואומר:
"מותק, אל תשתוללי יותר מדי בבית-
הספר," וגם "תיהי כשאת עוברת את
הכביש".

אבא הרשקוביץ מבשר
...בהתחלה היה קשה לי להסתגל —

בפעם הראשונה כשבאתי לבית-הספר,
כשהיא חיבקה אותי ואמרה לגננת כי
גאוה: "זה אבא שלי" הרגשתי התרו'
ממותרות. פעם שאלתי אותה, איך היא
מרגישה בלי אמא, כשכולם בבית-הספר
יש אמא. היא ענתה: "זו לא בעייה
שלהם." וזה מאוד הפתיע אותי, הבגרות
הזו.

זה גם ממש תענוג ללכת עם ילד ולמדוד
לו בגדים. יום אחד הלכנו לחפש לה
חצאית, ולא מצאנו. הכל קונפציה ולא
מונה עליה טוב. אז קניתי שני בדים
ונתתי לתופרת. זה ישב עליה נהדר.
היא מפונקת, אבל היא יודעת שכשאני
אומר "לא" או זה "לא", בלי להתווכח
הרבה. בדרך-כלל היא מקבלת כל מה
שאני חושב שמגיע לה.

לפעמים אני שואל את עצמי איך
אתמודד עם הסיפור של המחזור והחזויה.
אבל אני יודע שיש לי עוד זמן עד אז,
ואיני מוטרד מכך היום. אז למרות כל
המיגבלות שהמצב יוצר, אני חושב שלי-
להיות משוחרר זה לא לשאת בעול.

"מי שפמיניסט

זה אני!"

המוסיקאי מימי גבריאלוב, מגדל שני
בנים. הגדול, ורן, בן תשע, והקטן,
אביב, בן ארבע. אחרי שנפרד מאשתו
לתקופת ניסיון, היא טענה שאינה רוצה
יותר את הילדים. שהמשא כבד עליה,
ושהיא רוצה להשתחרר ממנו. את הטענה
הואת מימי לא מקבל.
מספר גבריאלוב:

להיות משוחרר זה לא לשאת בעול.